

A large flock of sheep is grazing in a field of tall, dry grass. In the background, a shepherd is visible, and a small dog is in the foreground. The sky is clear and blue.

Drentse **WILDERNIS**

Ze speelde al een tijdje met de gedachte wat vaker dichterbij huis te blijven, en toen kreeg reisjournalist *Stephanie Pander* ook nog de vraag een boek te schrijven over *vakantie vieren in EIGEN LAND*. Dat werd dus een zomer lang 'panderen' door Nederland. Vogue Living mocht mee op *roadtrip* door *DRENTHE*. Een verhaal over eigengereide schapen, schuwe bevers en *Drentse dromen* die altijd uitkomen.

— TEKST & PRODUCTIE STEPHANIE PANDER, FOTOGRAFIE BRENDA VAN LEEUWEN

Als je in de
*vroeg*e ochtend
of *late* avond
gaat heb je
de *zwemvijver*
vrijwel voor je
ALLEEN

*Daybed in designbut
De Goudvink op natuur-
camping Voscheheugte.*

*Zonsondergang
bij de Kibbelkoele
in Noord-Sleen.*

*Borrelen in de boomhut op
natuurcamping Vosbeheugte*

*Om bij de Cabiner te komen
wandelen je over de Drentse
Aa, door lange boslanen en
uitgestrekte heidegebieden*

De Cabiner is een duurzaam wikkelhuisje waarvan er 7 midden in de natuur van de Drentse Aa zijn geplaatst.

Centraal staat het voor-wat-hoort-wat-principe: eerst lopen en dan de **BELONING** van die *fijne hut* die voor je klaarstaat

P

‘Probeer niet te veel op elk individueel schaap te letten, maar hou de kudde als geheel in de gaten. Bij schapen gaat het om de dynamiek van de groep.’ Deze wijsheid, die overigens niet alleen voor schapen geldt, geeft herder Marianne Duinkerken me terloops mee op een vroege ochtend in mei. Samen met vierhonderd schapen lopen we over het Balloërveld. Dit wordt de wandeling waarvan ik niet had kunnen vermoeden dat ik hem ooit zou maken, en al helemaal niet dat ik ’m zó leuk zou vinden.

De schapen hebben er zin in en stuiven in een kolkende stroom voor ons uit over het smalle zandpad. Eenmaal op de heide valt er van alles te grazen en raakt de vaart er een beetje uit. Ik ren van links naar rechts om de dwarse dieren in het gareel te houden. De hond kijkt me meewarig aan – ‘wat heeft mijn baasje nou gezegd?’. We lopen richting de zandverstuivingen. Het waait flink; de schapen weten niet hoe snel ze het duin over moeten steken naar de heide. Daar hebben ze minder last van het zand en valt meer te snacken. Ik negeer de betweterige hond en laat me niet afleiden door de moeders met hun lammeren die een beetje achterblijven. Of door het zwarte schaap dat bij elke boom stilhoudt om erlangs te schuren en zich zo van zijn vacht te ontdoen. De dynamiek van de groep, heeft Marianne gezegd. Ik concentreer me op de wolk van schapen die voor me loopt, hoog op de dunne poten. Hun geblaat klinkt als een menselijk geluid. Alsof ze ons belachelijk maken. Nee, schapen zijn niet aardig. Marianne vertelde die ochtend bij de koffie dat ze schapen eigenlijk helemaal niet zo leuk vindt. ‘Het is bijna onmogelijk een band met ze op te bouwen. Als ze de kans krijgen nemen ze je in de maling.’

Ik struin en zwik verder over hoge pollen en langs stekelige struiken. Het opgewaaide zand prikt in mijn ogen. Er is geen pad te bekennen; ik baan me met de kudde een weg dwars over de hei. Wat voelt als een uurtje lopen blijken er inmiddels bijna vier te zijn. Marianne vraagt of ik terug wil naar de schaapskooi, dan maakt zij de wandeling met de schapen verder af. Maar ik wil niet terug. Ik wil nog verder banjeren, vrij van gedachten, alle aandacht gericht op het bijeenhouden van de kudde. Ik wil nog wat langer de vettige lanolinegeur van de schapenvachten opsnuiven, straks de zon zien ondergaan en het Balloërveld brandend oranje zien kleuren als een Afrikaanse savanne.

Haalbare wildernis

Mijn Drentse avontuur is een paar dagen geleden begonnen op de Drentsche Aa, in een van de duurzame wikkelhuisjes van Cabiner. Ik ontdekte ze vorig jaar, toen ik een noodstop maakte op hun site bij een indrukwekkende luchtfoto van zo’n huisje, midden in de bossen. Op de foto brandt de houtkachel waardoor het huisje romantisch oplicht in de donkerte. Rondom niets dan bomen. Het zal wel weer zo’n jaloersmakende foto van een blogger zijn, die ergens in Canada rondtrekt. Maar net voor ik het beeld wil wegklikken valt mijn oog op een plattegrond. Dit huisje staat midden in natuurgebied Drentsche Aa, ‘een haalbare wildernis’ op twee uur rijden van Amsterdam. Van dit soort plekken word ik altijd heel hebbereg. →

*Kamperen op een
natuurcamping in
Drenthe voelt als into the
wild in Canada, maar
dan net even anders.*

Gestaag peddelen we naar de *beverburcht*. In stilte, want het is vooral de *NATUUR* die op dit tijdstip van de dag van zich laat *horen*

Bevers spotten langs de rivier De Hunze met Leah en Tim van In het wilde weg.

Van *LUXE* is geen sprake, maar het *gevoel* van *gelukzaligheid* is groot. Dat een mens zo *BLIJ* kan worden van zo'n *klein beetje* comfort

Cabiner is een idee van Vincent Beekman en Sander Eijlenberg. Tijdens een trekking met een groep vrienden over het Noorse eiland Senja stuitten ze na dagen lopen, zwaar weer en wildkamperen op een klein houten huisje. Niet meer dan een simpele trekkershut met binnen een kachel en een plank om op te zitten. Trekkers mogen er gratis overnachten; het idee is dat je de plek achterlaat zoals je hem hebt aangetroffen. Van luxe is geen sprake, maar het gevoel van gelukzaligheid is groot. Dat een mens zo blij kan worden van zo'n klein beetje comfort. Die gedachte laat hen niet meer los. Terug in Nederland ontwikkelen ze samen met het Amsterdamse bedrijf Wikkellhouse de innovatieve huisjes, gemaakt van karton afgewerkt met houten panelen. In samenwerking met Staatsbosbeheer werd drie jaar geleden de eerste geplaatst en inmiddels staan er zeven in het gebied – ze zijn bijna altijd volgeboekt.

Een week voor vertrek krijg ik een sleutelcode en een paklijst: slaapzak, onderlaken, zaklantaarn, proviand voor drie dagen en extra drinkwater. De auto laat ik achter bij het bezoekerscentrum van Staatsbosbeheer in Elp. Centraal in de Cabiner-gedachte is het voor-wat-hoort-wat-principe: eerst lopen en dan de beloning van die fijne hut die voor je klaarstaat. De wandeling leidt door ondergelopen weilanden, langs vennen en het laatste stuk door het bos. De zeven huisjes liggen verspreid over een gebied van vijfduizend hectare en minstens anderhalf uur lopen van elkaar. Ik kom niemand tegen. Als aan het einde van de middag mijn hut opdoemt voel ik een kinderlijke blijdschap. Een klein huisje verstopt tussen de bomen, met binnen alles wat je nodig hebt om het comfortabel te maken. Mag ik hier echt blijven slapen? Ik betrap mezelf erop dat ik het laatste stukje hollend afleg. Veel tijd voor verwondering is

er niet. Eenmaal binnen kan ik meteen aan de slag. Houthakken, water pompen en zorgen dat de hut warm is voor de avond valt. Daarna koken op de houtkachel in een grote gietijzeren pan. Er blijkt geen tweede te zijn om de pasta of rijst in te koken ... Na ruim twee uur stoken, koken, eten, pompen en afwassen zit ik eindelijk in de vlinderstoel op de houten veranda voor de hut. Er zingt een merel, de zon gaat onder en langzaam sluit het bos zich om mij heen. Dichtbij wildkamperen is in ons land niet mogelijk.

360 graden zicht op de weilanden

Na drie dagen in de wildernis is het tijd voor wat meer luxe. Daarvoor rijd ik naar natuurcamping Voscheheugte in het dorp Mantinge. Naar verluidt bouwt eigenaar Gervaise Coebergh hier aan MOMA Mantinge: het Museum Of Micro Architecture, verstopt in een Drents dorp. Het begin van deze designroom is er: de Goudvink is een *tiny house* naar ontwerp van architect Rolf Bruggink. Een strak vierkant blok dat over een tijdje volledig begroeid zal zijn met klimop. Het ligt aan de rand van een weiland. Beneden zijn twee bedsteden, een kleine, superstrakke badkamer en een kookhoek. Waar het allemaal om gaat is de eerste verdieping. Een miniwoonkamer met stoelen van Pastoe rond de eettafel, aan de muren kunst van Gervaises grootmoeder en op de vloer een daybed vanwaar je 360 graden zicht hebt op de weilanden. De zonsondergang is vanaf deze plek een spektakel. Sinds afgelopen zomer is het dagelijks beheer van de natuurcamping in handen van Martin en Manilde Matthijse van Tralaluna, een verhuurbedrijf van vintage caravans en kampeerbusjes. Een deel van hun wagenpark heeft een vaste standplaats gevonden op Voscheheugte, waaronder de schattige, eenpersoons Tiny Tralaluna en Keetje, een tweepersoonshut met houtkachel.

Na een comfortabele nacht in de Goudvink, die in niets aan kamperen deed denken, stap ik de volgende ochtend om zeven uur in de kano bij natuurgidsen Leah Groeneweg en Tim Horneman van In het wilde weg. Waarom het allemaal zo vroeg moet? Omdat ik gekomen ben om bevers te zien. Die leven hier namelijk volop aan de oevers van de Hunze. Gestaag peddelen we naar de beverburcht. In stilte, want het is vooral de natuur die op dit tijdstip van de dag van zich laat horen. Overal klinkt gekwetter en geplons. Een reiger verslikt zich in een kikker. Een moedermeerkooit krijgt een hartverzakking als een van de ganzen zich te dicht in de buurt van haar nest waagt. We passeren een landtong waar een groepje herten drinkt bij de oever en wegschiet zodra onze kano's de hoek omkomen. Tim wijst me op een geul die oogt als een glijbaan. 'De snelweg voor bevers,' aldus Tim. 'Als we hier de bocht omgaan hebben we kans dat we ze met hout zien slepen voor hun nest.'

Aangevreten boomstammen

De enige bevers die ik ken zijn Ed en Willem uit *de Fabeltjeskrant*. In die tv-serie hadden zij een bedrijf dat Kunst- en Vliegwerk heette. Zo bouwden ze het beroemde Praathuis in het bos en het huis voor Juffrouw Ooievaar (Ed had een oogje op haar en deed voor dit hoge nest extra zijn best). Dat deze geromantiseerde beverfiguren op waarheid zijn gebaseerd, bewijst de imposante →

*Wie in de vroege ochtend
of einde dag naar de
Kibbelkoele in Noord-
Sleen gaat heeft de witte
stranden voor zich alleen.*

Op Camping Buitenland in Zandpol hebben zelfbouwers zich uitgeleefd wat een mooie mix aan buisjes heeft opgeleverd. De meeste zijn een deel van het jaar te huur.

Nee, schapen zijn *niet*
aardig. Als ze de kans
krijgen nemen ze
je in de *MALING*'

*Drentse heideschapen
op de zandverstuiving
bij de Gasterse duinen.*

De Drentse bunebedden zijn genummerd. Ze zijn allemaal mooi maar bunebed D10 bij Gasteren is wel heel betoverend zo in het ochtendlicht.

Vogue's goldlist

WE BLIJVEN THUIS

Vogue Livings Stephanie Pander schreef haar eerste boek. *We blijven thuis* houdt het midden tussen een praktische vakantiegids en een stevig pleidooi voor thuisblijven. Over wroeten in de moestuin, nachtwandelen door de Weerribben en nog veel meer bijzondere microavonturen in eigen land. Voor een magnifieke zons- ondergang hoef je echt niet helemaal naar de woestijn in Namibië. Die op de Drentse heide of aan de Noordzeekust doet er niet voor onder. *We blijven thuis*, Stephanie Pander, *illustraties Barbara den den Berg*, 208 pag., € 16,99, *Ambo/Anthos uitgevers*

SLAPEN

BuitenLand Zet op deze camping in Nieuw-Amsterdam je tent op of boek een van de tiny houses, zelfbouwsels of ingerichte tenten. *buitenland.com*
Cabiner Boek een van de zeven wikkelhuisjes in het bos van natuurgebied Drentsche Aa of maak een meerdaagse wandeltocht van het ene huisje naar het andere. *cabiner.co*
Tolhek Altijd leuk, slapen in een boomhut. Zeker als je hem niet eerst zelf hoeft te bouwen en hij van alle gemakken is voorzien. Boomhut Tolhek in Anderen en andere boomhutten in Drenthe vind je op *boomhutdrenthe.nl*.
Voscheheugte Designhut Goudvink is het pronkstuk, maar er zijn nog veel meer leuke hutten en zwerige woonwagens te huur op deze kleinschalige natuurcamping in Mantinge. *voscheheugte.nl*

ETEN

De Jufferen Lunsingh Een statig landhuis in Westervelde waar gekookt wordt met groenten uit de eigen tuin en ze zelf vis roken en hammen drogen. Je kunt hier ook blijven slapen. *dejufferenlunsingh.nl*
Wollegras Vegan lunchen aan de rand van natuurgebied Bargerveen. En omdat het restaurant een glazen kas is, zit je eerste rang met zicht op de natuur. *restaurant-wollegras.nl*

DOEN

Eko-Tours over de Hondsrug Geen zin om te lopen of weinig tijd en wil je meer zien op een dag? Reserveer dan een elektrisch fluisterkarretje van Eko-Tours met aan boord een deskundige gids. *eko-tours.nl*
Herders van Balloo Op het Balloërveld kun je geweldig wandelen – grote kans dat je herder Marianne met haar kudde tegenkomt. Meelopen met de kudde van Balloo kan ook. Ruinen en Exloo hebben trouwens ook schaapskooien die je kunt bezoeken. *herdersvanballoo.nl*, *schaapskudderuinen.nl*, *schaapskuddeexloo.nl*
In het wilde weg Reserveer een kanotocht met wildpluksessie bij Leah en Pim. Wie geluk heeft ziet een bever! *inhetwildeweg.nl*

Ik wil straks de ZON zien ondergaan en het *Balloërveld* brandend oranje zien kleuren als een *Afrikaanse SAVANNE*

beverburcht waarvoor we even later stilliggen. Het bovengrondse gedeelte is een enorm fort van takken en stammen. Wat we vanaf hier niet kunnen zien, is het ingenieuze onderwasterstelsel van gangen. Tot in de verre omtrek staan aangevreten boomstammen die als net geslepen potloden omhoogsteken. Om een boom om te halen knagen de bevers rondom de stam net zo lang dat de stam knakt. ‘Dat gaat weleens fout,’ zegt Tim. ‘Het komt voor dat een bever niet snel genoeg weg kan komen en onder de boomstam terechtkomt met dodelijke afloop. Het blijft beverwerk.’

Het loopt al tegen lunchtijd en ik heb nog geen bever gezien. Dan maar een stoomcursus wildplukken van Leah. We leggen aan bij een weiland en plukken zevenblad en watermunt langs de oevers. Zakken vol. Later maakt Leah daar pesto van. Met de munt zet ze thee. Tim geeft nog een korte workshop *bushcraft* en laat zien hoe je met berkenbast en een vuurstaal een fikkie stookt. Even later ruikt het naar versgebakken brood dat we opeten met de pesto. En ja, voor wie nu begint te twijfelen, we zijn nog steeds ‘gewoon’ in Drenthe.

Verborgen vrijplaats

De laatste etappe van deze roadtrip door Drenthe voert naar Zandpol, waar Esther Reijn en Wessel van Dijk de verborgen vrijplaats BuitenLand runnen. Een camping waar de tenten niet strak in rijen staan, waar zelfbouwers zich kunnen uitleven op een eigen kavel en waar je nog gewoon een vuurtje mag stoken. Bij de buitenbar scharrelen kinderen op blote voeten, met druipende waterijsjes en kleverige handjes. Het is juli en goed warm. Een groepje tienermeiden loopt in bikini, met handdoeken om de nek, naar het zwembad. Een Hollandse zomervakantie op z’n best.

De camping is een plek voor dromers en vrijbuiters. Je kunt er je tent opzetten of een van de huisjes huren. Favoriet is de Wildernis, omdat je daar vanuit de slaapkamer door een glazen pui zo het bos inkijkt. Alles zo duurzaam mogelijk zonder dat het een dogma wordt. Er wordt veel gebouwd met gerecyclede materialen en in het restaurant wordt er zo lokaal en biologisch mogelijk gewerkt. Op bepaalde plekken mag een vuur gemaakt worden. Wellicht niet zo goed voor het milieu, maar wat is er fijner dan samen bij een vuur zitten. Daar ontstaat verbondenheid en worden de verhalen verteld.

Direct achter BuitenLand ligt een zwemmeertje met zandstrand en steiger om vanaf te duiken. Ik rijd iets verder naar Sleen, waar in de bossen van het Sleenerzand een van de best bewaarde geheimen van Drenthe schuilgaat: op een open plek in het bos ligt de Kibbelkoele, een beeldschone zwemvijver omzoomd door een langzaam aflopend zandstrand. Op mooie dagen kan het er druk zijn, maar als je in de vroege ochtend of late avond gaat heb je dit paradijs vrijwel voor je alleen. Ik ben er op een mooie dag in mei, de late avondzon kleurt het water turquoise en de witte stranden zijn leeg. Als nu Brooke Shields en Christopher Atkins hand in hand uit het bos zouden komen (*The Blue Lagoon*, 1980), zou ik niet verrast zijn. —

Kijk voor meer microavonturen in Drenthe, de leukste logeeraadressen en mooiste natuurgebieden op drenthe.nl.